

OBRES GUANYADORES DE L'11è PREMI DE MICROLITERATURA DE CALDES

Primer premi categoria adults
"Ponsètia", per **Josep Masanés i Nogués**

Paulina Pops va arribar a l'alçada del petit cementiri de Fornells. Sota seu, el poble de pescadors de cases blanques i baixes i més enllà la badia poc profunda. Tenia alguna cosa encisadora la porta arcada del cementiri coronada per una creu bizantina i flanquejada per dos pinacles. Pops va creuar l'entrada i de seguida li van cridar l'atenció els pètals rojos de dues ponsèties. Dos testos negres custodiant una làpida. Una estranya ofrena. S'hi va apropar i va llegir: Pere Pons Pons, 7/4/62 – 15/12/08. Bon marit – Bon pare – I mal electricista casolà. El rostre de Pops es va transfigurar. Els genolls no l'aguantaven. Era el seu futur sogre. Havia mort ahir i no li havien dit res. Per no anular la boda? es

va preguntar. Pops va respirar fons i es va dir que no podia ser i va trucar al seu xicot, Pedro Pons Pons. No dona, no, va dir. No és mon pare. Ni tan sols és família. És que Pons és el llinatge més comú a l'illa.

Paulina Pops va arribar a l'alçada del petit cementiri de Fornells. Sota seu, el poble de pescadors de cases blanques i baixes i més enllà la badia poc profunda. Tenia alguna cosa encisadora la porta arcada del cementiri coronada per una creu bizantina i flanquejada per dos pinacles. Pops va tornar enrere. La torre de Fornells en l'horitzó. Feia cinc anys de la seva boda i el seu sogre seguia gaudint d'una salut envejable, va pensar. Pops es va aturar i va somriure i va recordar que des d'aquell dia d'abans de la boda en què va entrar al cementiri no havia tornat a comprar ponsèties.

Primer premi local categoria adults

"L'altre costat", per **Xènia Casanovas i Díez**

Cada dia la senyora Eulàlia s'aixecava aviat, abans que el sol fes ofrena de la seva claror. Sempre s'havia sentit afortunada i tenia la sort de cara. Filla d'una família benestant no va patir gaire les penúries de la postguerra, no els sobraven els diners però tampoc els va faltar mai de res.

Amb el que el seu marit guanyava podien sobreviure i ella, arreglant peces de roba a les veïnes, aconseguia unes poques pessetes que anava guardant per "mai es sap què pot passar". Quan no arreglava vestits, se n'anava els dies de mercat a recollir les fruites i verdures que els venedors llançaven al final de la jornada i, juntament amb altra gent del poble, les cuinaven i les repartien entre els menys afavorits.

A mesura que anava passant el temps, la senyora Eulàlia veia com la cua per menjar era més i més llarga i això l'entristia. Cada nit en arribar a casa donava les gràcies per tenir sempre un plat calent a taula i es prometia a ella mateixa que no deixaria que la seva família es trobés en una situació com aquella.

El matrimoni va tenir dues filles que van anar creixent i la senyora Eulàlia, amb els seus néts en braços, ja no es recordava dels seus dies cuinant menjar al local social del poble ni de la promesa que s'havia fet fins que, anys més tard, va veure com tots els diners que havia anat estalviant com una formigueta al llarg de tota la seva vida van desaparèixer per alguna cosa que ella no entenia ni tampoc havia pogut evitar.

Va ser llavors quan, trista i desconsolada, es va trobar a l'altre costat de la taula.

1r. Premi categoria Juvenil

“La Festa de la Vall”, per **Xènia Sancho Espigulé**

Em dic Amsset, tinc 9 anys i visc a Tebes, avui és un dia important per a la nostra comunitat, comença la celebració de la magnífica festa de la vall!

Durant quatre dies tot està engalanat, carrers plens de flors i garlandes, el Faraó ordena que surtin, dels graners reials, carros carregats de carns, cervesa i pa.

A casa ens reunim per fer els àpats amb la família, amics i veïns.

Honorem al déu Amón-Ra, divinitat solar i de l'aire. Cada dia a la sortida del sol els sacerdots treuen la seva estàtua del temple sagrat de Karnak, i la porten a pes dins una barca fins a l'altre temple de la ciutat que és Luxor.

Fa impressió veure el temple de Karnak, és el més gran d'Egipte, de fet Tebas és la ciutat més influent d'Egipte. Sempre que hi passo a prop me'l miro molta estona i em

fa impressió, té alguna cosa màgica. Ha dut molta feina construir-lo i sempre s'hi estan fent reformes i manteniment.

Un cop al temple de destí li fan una ofrena d'essències sagrades i menjar, i li demanen protecció per al poble Egipci. Les ofrenes dins del temple són privades, només hi poden entrar els sacerdots i el Faraó. Després la comitiva va fins al Nil, demanem que la crescuda del riu sigui bona per poder conrear la terra i tenir prou menjar per a la població.

Ens banyem i aboquem pètals de flors de tots colors, que la corrent s'emporta riu avall. Quan el sol desapareix es torna al Déu a Karnak.

A casa també li fem una ofrena amb fruita i menjar, perquè les essències són massa cares, i només les usen als temples.

Tenim més festes a Tebes però aquesta és la que més m'agrada.

2n. Premi categoria Juvenil

“Els diners no aporten la felicitat”, per **Maria Bagudà Torrent**

Hola sóc l'Eloi i tinc 11 anys. Tothom pensa que sóc un nen molt feliç perquè sóc multimilionari i tinc de tot. Però això que tinc de tot és una mentida, jo tinc tot el que es pot comprar amb diners, però el que no es compra amb diners no en tinc quasi res, com per exemple els amics, la felicitat... Bé, ara que hi penso, sí que tinc un amic, en Bobi, el meu osset de peluix, sé que no és un amic de debò... però és el meu millor i únic amic.

Un bon dia la meva trista vida va fer un tomb. Quan estava al meu jardí, vaig sentir que algú em cridava pel meu nom, al mirar qui m'estava cridant, vaig veure un nen de la meva edat. Es deia Joan. Em va preguntar si volia ser el seu amic i vaig fer un gest afirmatiu, així doncs vaig fer la meva primera amistat humana.

Al cap d'un mes quan anava pel

passadís per anar a portar el meu pare un dibuix que li havia fet com a ofrena, vaig sentir veus que venien del menjador.

-Té, aquí tens el teu sou Joan - vaig sentir que deia el meu pare. Al sentir que li estava donant un sou a en Joan, vaig apropar-me al menjador i vaig espiar la situació. Vaig veure que li donava un talonari al meu amic Joan, jo no entenia res fins que vaig sentir el següent:

-Si el mes que bé, segueixes d'amic del meu fill, et tornaré a pagar el sou-

En aquell moment vaig veure que en Joan no era un amic de debò sinó que era un amic fals. El meu pare l'havia “comprat” perquè fos el meu amic. Vaig córrer cap a la meva habitació i m'hi vaig tancar. Ara ja porto dues hores tancat, encara no sé si tornaré a sortir.

1r premi categoria Infantil – 6è

“333 vegades el pes de la Terra”, per **Paula Padilla i Fernández**

Any 2416
La terra està governada per la reina Kilash. En aquest futur, per a vosaltres, i present, per a mi, les coses han canviat molt. Per exemple, fa quatre-cents dos anys els humans pensaven que en el futur els cotxes volarien, o més aviat flotarien. Ara són com un coet molt petit amb les ales d'un avió, també bastant petites. Ha canviat molt el tema de l'energia. Nosaltres no fem servir l'electricitat, traiem l'energia de les plantes i la terra mateixa. La veritat és que en aquesta època s'hi viu molt bé, hi ha robots, molts invents per facilitar la vida de les persones... Només hi ha un petit problema, fa uns cinquanta anys es va enviar un satèl·lit al sol, preparat perquè no li passés res com a conseqüència de l'escalfor. Va descobrir que el sol no era un planeta ni una estrella, sinó un ésser de més de 333 vegades el pes de la terra que volava per l'espai! El pitjor de tot és que està viu

i té molta fam. Cada dotze mesos han de fer-li una ofrena, tant de menjar, petroli, gas, com d'energia, és el moment en què el sol s'apropa a buscar el nostre oferiment, per això fa tanta calor. A l'hivern, en canvi, ens ignora i s'allunya, llavors fa fred. En certa manera es pot dir que podem controlar les estacions i fer que vagin al nostre gust. Al final els humans hem aconseguit fer que tot vagi al nostre ritme.

Accèsit categoria infantil -6è **"Instants abans de la mort"** d'Anna Esteve i Ferrer

En Saïd era un nen de Síria. No era gaire gran, tenia tan sols 12 anys.

Un dia, va anar a l'escola amb un seu amic. Van arribar tard i es van haver de quedar a fora. Llavors van veure un home que s'apropava. Portava una bomba a la mà amb la intenció de llençar-la! L'amic d'en Saïd va anar a avisar el mestre de l'escola. En Saïd es va quedar allà per vigilar l'home, però cada vegada era més a prop i l'amic no tornava.

En Saïd volia salvar els seus companys, i sabia que el què faria, el mataria, però pensava que valia la pena morir per salvar-los.

Notava com anava sortint una suor freda. Quelcom estrany a la seva pell li feia venir por i alhora l'omplia de valor. El cervell li donava unes ordres, les cames i els braços unes altres, el cor batejava amb presses i la seva pell marroquina es tornava cada cop més pàl·lida. Les celles es tensaven, les papilles cobrien bona part dels ulls, les dents mossegaven els llavis per dins, i la boca empassava saliva sense control. Tenia por, molta por, però hom dins seu li deia que actuava correctament, i que molta gent li estaria agraït. Totes les sensacions i fets que van passar al seu cos, van ocórrer a la vegada i en pocs segons.

Així doncs, tenint una clara idea

del que anava a fer, es va llençar a sobre de l'home, perquè així la bomba explotés sobre ells dos.

Va pensar que fent ofrena de la seva vida, podria salvar als qui ell estimava. I així va ser com en Saïd es va convertir en màrtir.

Primer premi categoria infantil -5è **"Un dia a l'escola",** per Lluç López i Felip

Català, mates, castellà,
m'estic començant a amoïnar,
faig una ofrena als déus
per poder treure deus.

*El dia següent arribo a l'escola
i els meus amics em diuen hola.*

*Ara toca mates
i intento ser més llest que Sòcrates
per poder treure molts deus
i veure si ha funcionat la meva ofrena
als déus.*

*Ara castellà
i...em fa mandra treballar
tenim examen sorpresa!!!!
i no tinc la lliçó apresada,
Oh, no!!
Això em fa molta pudor.*

*A l'hora del pati un bon descans
per a les meves mans,
i un bon esmorzar
per aguantar fins el dinar.*

*Ja és hora,
diu la professora.
hem d'entrar,
gra toca català.*

*Ha passat l'hora de català
hem d'anar a dinar,
avui hi ha macarrons
segur que són molt bons.*

*Ja hi som a filosofia,
com Aristòtil i Plató
vull ser un gran pensador.*

*A educació física
ens fa suar de valent
al partit de futbol que juguem.*

*El partit s'ha acabat,
hem fet un empat,
i he quedat molt cansat.*

*Tornem a fer castellà
i no vull saber la nota
m'enviaran al més enllà
perquè segur que he ficat la pota.*

*Però malgrat això,
per acabar el dia
amb molta alegria
la millor nota del dia
l'he tret a jo,
i ho he fet amb el meu esforç.*

*A la nit, quan vaig al llit,
sóc feliç perquè he tret un deu...,
a partir d'ara faré més ofrenes als
déus.*

Accèsit categoria infantil -5è **"Quin nom?"**, per Aina Zheling Fa i Boada

Els nens i nenes han entrat a les classes. La mestra els ha dit que havien de fer una història i així comença la meua.

En un poblet molt i molt petit, un gos i una gossa havien de tenir cadells. Però sols en van tenir un. No sabien quin nom posar-li. Volien un nom original, divertit...

Un dia, el gos i la gossa, anant sols a passejar, van arribar a la plaça d'una església i van veure que un grup de nens anaven a deixar-hi una ofrena.

La gossa li va dir al gos:

-Li podem dir a la nostra gosseta Abril?

- No! Que és un nom d'humà!

- I gallina?

- No! Boja!

- Ja està! Li direm Sinva

- No! És el nom del fill del Rei Lleó

- I si li posem Ofrena? Va dir quan va veure els nois entrant a l'església.

- D'acord, és molt maco el nom d'Ofrena.

El gos i la gossa volien que la seva cadelleta sigués amable, tranquil·la i... sobretot, feliç. Quan l'Ofrena

va ser gran, va ser tal i com els seus pares havien pensat que seria. A l'Ofrena li va agradar molt el seu nom i mai no se'l va voler canviar.

Primer premi categoria infantil – 4t **“Començar de zero”, d'Eduard Masferrer i Domínguez**

Al 1939, Hitler inicia la Segona Guerra Mundial. Després de Polònia tocava França i, sense dubte, París. Tot-hom volia sortir de la ciutat però quan haguessin evacuat ja seria massa tard...

La Marsellesa, una noia que tenia una filla i l'home a la guerra, intentava marxar de París però des d'occident ja no podies sortir sense morir. Pensava i pensava, era una noia molt culta i sabia parlar alemany. Es va allistar a l'exèrcit com a espia i amb cartes i telegrams explicava als Estats Units la situació en què estava Alemanya.

Tot anava bé fins que un soldat la va trobar escrivint la carta més important on deia que havia fet explotar deu avions i dos tancs. Mentre el solat llegia la carta, ella va agafar el revòlver i amb tres trets va tenir la feina enllestida. Però havia de marxar d'allà o si no, tindria una mala recompensa, la mort. Va anar a Londres on va saber que el seu marit s'havia mort. Sense diners, havia de sobreviure com podia, robant i, si es donava el cas, matant. No tothom tenia tanta fortalesa mental com ella.

A més, en un bombardeig, al seva filla, que tenia nou anys, es va morir. Ho havia perdut tot.

Acabada la guerra, va trobar una feina i es va poder comprar una casa i un cotxe. I així anaven passant els anys, però la Marsellesa seguia sola i buida. Anava amb una psicòloga per ajudar-la a pair-ho tot. Li va dir que havia de fer una ofrena al monument dedicat a les víctimes de la guerra. I així va ser com va poder començar de zero.

Accèssit categoria infantil – 4t **“L'Oriol i la pizzeria”, de Nil Cónsola i Triay**

Hi havia una vegada una pizzeria molt famosa i molt grossa que tenia molts clients. Cada dia venien cinquanta-mil clients. Hi havia un client, més ben dit, un súper fan que es deia Oriol. A l'Oriol li encantaven les pizzes de la pizzeria. Cada dia l'Oriol comprava un munt de pizzes. Cada dia es podia comprar vint-i-cinc pizzes. Fins que un dia es va quedar sense diners. I a sobre va tenir un accident amb moto i va estar ingressat a l'hospital. Mentre estava passant els dies allà, la gent que treballava a la pizzeria es van adonar que l'Oriol no venia a la pizzeria. Quan van saber que estava ingressat, el xef va tenir una idea. - Li farem una ofrena! El fundador de la pizzeria li va dir al xef que li podrien portar vint-i-cinc pizzes, les que menjava cada dia. L'Oriol quan va veure el xef i el fundador va pensar: -Què fan aquí? Després, el fundador li va donar pizzes i es va posar tant content que no va poder-se aguantar les ganes de menjar pizzes. No s'ho podia creure. Al cap d'un temps es va recuperar i buscant feina es va convertir en un treballador de la pizzeria.

Primer premi categoria infantil – 3r **“El cavaller negre”, de Fèlix Benages i Martínez**

Hi havia una vegada fa molts anys un senyor anomenat Josep. Un dia estava a casa seva mirant la televisió quan de sobte va entrar el cavaller negre i va dir: - Josep! Et desafio a una batalla tu contra mi. A la plaça de l'Ajuntament de Caldes de Malavella, demà a les deu del matí. T'hi espero. El cavaller negre se'n va anar sense dir res més... En Josep no sabia què fer i com que era religiós va anar a fer una ofrena a Déu, perquè li donés sort el dia de la batalla.

Es va començar a fer una armadura el més forta possible perquè l'espasa del cavaller no li fes tant de mal. L'endemà va anar a la plaça de l'Ajuntament a fer la batalla. Un senyor anomenat Ivan va fer sonar un xiulet i va començar la batalla. Van lluitar hores i hores... El cavaller negre li anava a donar un cop d'espasa a la cara quan de sobte va sonar el despertador: -Riiiiing! Tot això havia estat un somni! En Josep va dir: - Uf, quina sort...

Accèssit categoria infantil – 3r **“El mag Roger i el mag Pepito es barallen”, de Roger Aparicio i Colomer**

Hi havia una vegada en un castell, un mag que es deia Roger i un mag que es deia Pepito i eren germans.

Els dos germans s'ajudaven en tot: a fer les feines de la casa i sobretot a fer els deures. També feien trucs de màgia junts per tots els seus amics, anaven d'excursió i viatjaven junts per tot Europa, Espanya, Catalunya i per tot el món.

Però una vegada es van enfadar molt i van estar 1 any sense parlar-se i ni es miraven!

Es van enfadar per culpa d'un truc que no els hi va sortir bé. Era el truc de volar. Aquest truc era el més difícil de fer perquè necessitaven unes espècies molt difícils de trobar i havien de superar obstacles amb la seva màgia. Mai els hi passava res i eren els més forts i els més espavilats del món.

Quan es van equivocar i es van barallar en Pepito deia que havia sigut culpa d'en Roger i en Roger deia que era culpa d'en Pepito.

Estaven peneditos d'haver-se barallat i com a ofrena es van voler reconciliar. Per això van tornar a fer el truc de volar i els hi va sortir molt bé i van viure feliços per sempre. ■